

Derida postavlja pitanje na temelju čega je uspostavljena data metafora po analogiji? Tj. da li je data jednakost relacija ikada kao takva viđena? Ako je data metafora delatna, a čini se da jeste i da se Sunce pokazuje kao metafora koja je draga metafizičkom načinu mišljenja, onda je ovde na delu svojevrsno metaforičko kretanje koje sam Aristotel ne uspeva da registruje. Sam Derida kaže da ovde na delu više nije prosta metafora metafizički razumljena, već da je pre na delu enigma, tj. tajna priča koja je i sama satkana od čitavog niza metafora. Derida upravo citira Aristotela tvrdeći da je ovde na delu skriveni spoj čija je suština “da vezuje ono što je nemoguće vezati, a opet govori o nečemu što je stvarno.”

Po Deridi ova metafora Sunca i njeno tajanstveno delovanje jeste metafora mišljena metafizički kao takva. Upravo član koji ovde nije na delu - a to je “bacanje sunčevih zraka”, ovde priziva ime Sunca koje upućuje na nešto što je doslovno. Derida tvrdi da je u ovoj metafori po analogiji na delu smenjivanje imena, ili nizanje imena - sunca, zrakova, sejanja i semena - koja su usvom smislu tačno određena što posebno važi za Sunce čija je izvornost upravo to da bude uvek izvorno, jedinstveno i nezamenjivo. Vlastito ime Sunca je unutar datog poretka ono koje je nemetaforički pokretač metaforičkog kretanja i kako Derida kaže otac svih figura.

Međutim, Derida napominje da Aristotel odmah nakon toga izlaže i drugi oblik metafore po analogiji kojoj nedostaje jedan član - primer “čaše bezvinske” koja nastaje kada se imenu oduzme jedna njegova osobina, štit je čaša, ali pri tome se ne cilja kao na primeru sa Dionisom i čašom vina na analogiju sa Aresovim štitom. Ovaj primer bi po Deridi bio primer govora koji je u potpunosti metaforičan, gde se jedna metafora otrgnuta od ontologije imena nadovezuje analoški na drugu - preko čisto jezičkog “kao da”, i dato nadovezivanje bi moglo